

CHƯƠNG 05

Qua Tử Quan Tô Hùng Tâm

H

oàng hôn.

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều thêm. Bầu trời càng lúc càng xám xịt nhưng mặt đất lại không tối thêm.

Từ đỉnh Bạch Vân Phong trên dãy Ma Thiên Lãnh nhìn xuống chỉ thấy một màu trắng bạt ngàn, không thể phân biệt đâu là rừng, đâu là sơn cốc, đâu là vách đá.

Vì đã được chỉ dẫn tường tận phương hướng và vị trí, giá như không có tuyết, Hàn Tùng Linh dễ dàng tìm thấy Âm Mộng Cốc, nhưng trong cảnh hỗn mang này chàng phải mất không ít thời gian.

Tuy vậy cuối cùng chàng cũng tìm đúng vị trí.

Trong cốc thạch nhũ như san sát như rừng, vách đá xung quanh cao ngất từng mây, bên trên là rừng rậm ngút ngàn, nhưng trong cốc thì không có một cây lớn nào, điều đó không hợp với quy luật của tự nhiên.

Đó là đặc điểm rất dễ nhận ra, nhưng trong hoàn cảnh cây cối, vách đá, thạch nhũ đều phủ tuyết trắng xóa như thế này thì đặc điểm đó thật khó mà phân biệt.

Chưa vội nhập cốc ngay, Hàn Tùng Linh tìm một khối quái thạch lõm sâu vào, tương đối khô ráo ngồi tránh tuyết.

Không phải chàng muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, chỉ vì biết lúc này có nhiều người đang muốn tìm mình nên chàng chưa muốn hành động ngay.

Giữa ngày đông tuyết, hoàng hôn xuống rất nhanh nhưng thời điểm chập choạng này dường như kéo dài vô tận.

Ngồi một lúc thì Tuyết Nhi từ trên không sà xuống đậu vào vai chàng. Trong cảnh thê lương hiu quạnh này thì con chim là nguồn an ủi rất lớn khiến cho Hàn Tùng Linh cảm thấy lòng ấm áp thêm.

Chàng vỗ nhẹ con chim, cười nói:

- Trời tối rồi. Tuyết Nhi! Chúng ta lên đường thôi!

Nói xong đứng lên bước ra khỏi chỗ nấp, nhằm hướng đi đã xác định từ trước tiến đến gần Âm Mộng Cốc.

Tới một bãi quái thạch trước cốc khẩu, Hàn Tùng Linh chợt phát hiện có tiếng động rất khẽ phát ra từ bên phải chỉ cách mấy trượng liền dừng lại quan sát.

Cũng lúc ấy lại nghe có tiếng động khác bên phía tả, kinh hãi nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ mình lọt vào ổ phục kích của đối phương?

Hàn Tùng Linh vỗ con chim anh vũ chỉ tay sang bên phải.

Tuyết Nhi phát hiện ra kẻ địch rất nhanh, đáp lên một tảng quái thạch chúi mỏ xuống bên dưới chỉ phương hướng.

Hàn Tùng Linh nhẹ nhàng lướt sang bên trái, đi được chừng ba trượng thì thấy có một người đứng dựa lưng vào một phiến đá.

Đó là một lão nhân chừng bảy mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, tay cầm một cây Lục ngọc trượng. Người lão gầy nhom, chỉ còn da bọc xương, cái đầu chẳng khác gì khô lâu, từ hai hố mắt sâu hoắm phát ra hai luồng mục quang xanh lè nhìn mà sởn gáy.

Hàn Tùng Linh cố định thần, cất tiếng hỏi:

- Tôn giá chắc ở đây chờ người?

Lão quái nhân cũng chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh, nghe hỏi gật đầu đáp:

- Người đoán đúng. Hơn nữa nếu lão phu không nhìn lầm thì người mà ta đang chờ chính là tiểu tử ngươi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Trên người tại hạ nhất định có ký hiệu rất đặc biệt để tôn giá dễ dàng nhận ra?

- Không sai! Đó là thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đeo trên mình ngươi!

...(mất trang)...

...như ngươi đâu! Hừ, thân phận là gì nếu mất đi đức hạnh và liêm sỉ?

Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái chợt biến ngay sắc mặt, vung cây Lục ngọc trượng bổ xuống đầu Hàn Tùng Linh, vừa nhanh vừa mạnh đến mức khó tưởng tượng.

Hàn Tùng Linh lui lại làm cây trượng bổ vào một tảng đá phát ra một tiếng nổ rền cùng một quầng lửa bắn ra.

Hàn Tùng Linh biết đối phương không bao giờ chịu từ bỏ mục đích, trong đầu đã phác sẵn kế hoạch, nhảy lùi lại bốn năm bước, tới đúng chỗ con Tuyệt Nhi phát hiện được có người mai phục.

Quả nhiên Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái không chịu bỏ, xách Lục ngọc trượng đuổi theo.

Tới một khối quái thạch thì chẳng thấy bóng chàng đâu nữa, chợt nghe sau tảng đá có tiếng động, lão liền quay sang quát:

- Tiểu tử chạy đâu?

Vừa thoáng thấy một nhân ảnh chồm lên, Lục Ngọc Lão Nhân liền vung trượng đánh ra.

Người kia rú lên một tiếng thảm khốc, bị trúng một trượng với uy lực vạn cân đánh vào lưng nát nhừ!

Lục Ngọc Lão Nhân cười hắc hắc hai tiếng, định cúi xuống nhặt Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên, nào ngờ nhìn kỹ lại thì người bị mình đánh chết không phải là Hàn Tùng Linh mà là một trung niên hán tử.

Lão nghiêng răng nói:

- Tiểu tử thật là giảo hoạt! Lão phu nhất định cho người chết còn thảm khốc hơn!

Lão đưa mắt nhìn quanh nhưng nào biết Hàn Tùng Linh ở chỗ nào?

Tiếng rú thêm thảm của tên hán tử trung niên làm chấn động cả khu vực Âm Mộng Cốc.

Ngay lập tức, trong phạm vi mấy chục trượng xung quanh có mười mấy nhân ảnh rời khỏi chỗ nấp sau những gốc cây mô đá đâm bổ tới nơi phát ra tiếng rú.

Kế hoạch của Hàn Tùng Linh quả là thần diệu!

Từ chỗ là mục tiêu dễ lộ, bây giờ chàng biến thành người phục kích, nấp sau một tảng đá cao, kín đáo, an toàn chờ xem cuộc xung đột sắp diễn ra.

Lục Ngọc Lão Nhân vừa nhận ra nạn nhân không phải là Hàn Tùng Linh, “hừ” một tiếng nói:

- Đó là người tự mình tìm chết, không trách được lão phu!

Lão vừa đứng lên thì chợt nghe sau lưng vang lên tiếng nói lạnh lùng:

- Các họ định gây chuyện rồi chuẩn bỏ ư? Trong thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Lục Ngọc Lão Nhân quay lại nhìn, thấy người vừa nói là một lão nhân tuổi độ ngũ tuần, mình bận lam y, mặt đen râu vàng, sau lưng đeo một hàng đoản đao.

Lão quái nóng lòng cướp đoạt thanh bảo kiếm, thấy bị chặn đường liền trừng mắt chỉ vào mũi mình quát:

- Tiểu tử! Người đang nói với lão phu phải không?

Lão râu vàng đáp:

- Ở đây ngoài các hạ ra còn có ai nữa?

Rồi chỉ xuống tử thi hỏi:

- Người này do các hạ giết?

Lục Ngọc Lão Nhân thừa nhận ngay:

- Không sai! Người định làm gì ta?

- Rất đơn giản! Chính các hạ cũng phải nằm lại đây.

Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái không ngờ đối phương dám vô lễ với mình như thế, tức giận quát lên:

- Khôi Tinh Đao Hương Phi! Người có biết lão phu là ai không mà dám vô lễ như thế?

Lão râu vàng còn chưa kịp trả lời thì từ sau một tảng quái thạch xuất hiện một lão nhân khác thay lời đáp:

- Vạn lão nhi! Nợ bạc trả tiền, giết người đền mạng. Đó là qui luật xưa nay. Tuy Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái danh đầu không nhỏ nhưng bây giờ không phải là lúc các hạ giễu võ dương oai đâu.

Hàn Tùng Linh nấp sau tảng đá ngọc nhiên tự hỏi:

- Làm sao tên này cũng tới đây?

Lục Ngọc Lão Nhân giương mắt nhìn người mới đến, chột ngựa mặt cười to một tràng rồi đột ngột thâu liễm tràng cười nói:

- Tưởng ai tới đây lý luận đạo lý với lão phu, hóa ra Kim Lưu Tinh!

Lão dừng lại một lúc, quét mắt nhìn cả hai người, trầm giọng nói:

- Với bản lĩnh của các người mà định bắt lão phu đến mạng thì không xứng đâu! Hơn nữa lão phu còn đang bận công chuyện, không hơi đâu mà chấp trách các người!

Nói xong xách Lục ngọc trượng định bỏ đi.

Khôi Tinh Dao Hướng Phi rút hai ngọn đoản đao cầm trong tay quát:

- Vạn Sinh Thái! Người muốn đi thì phải trả lời thế nào về hành động mới rồi của người đã!

Lục Ngọc Lão Nhân trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ các người dám động thủ với lão phu?

Dứt lời thản nhiên bước đi.

Lão mới đi được vài bước chợt thấy từ sau các mô đá có bảy tám nhân ảnh lao ra chặn đường, một lần nữa đành dừng lại quát:

- Các người thật là hạng vô tri không biết sống chết!

Rồi vung Lục ngọc trượng lên hỏi:

- Tên nào muốn nộp mạng thì cứ chặn đường!

Nói xong hiên ngang bước tới.

Khôi Tinh Dao Hướng Phi chợt lao tới quát lên:

- Vạn Sinh Thái! Nằm xuống!

Vừa quát vừa vung tay phóng ra hai mũi đoản đao vào lưng Lục Ngọc Lão Nhân.

Thủ thuật phi đao của Hướng Phi rất quái dị, hai vệt hàn tinh bắn tới lưng Lục Ngọc Lão Nhân nhưng không bay theo đường thẳng mà uốn lượn hình chữ chi khiến người ta không biết hướng nào mà tránh. Vì thế tuy chỉ có hai ngọn phi đao nhưng tạo ra uy lực cực lớn.

Mối uy hiếp với Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái không phải chỉ từ phía sau.

Khôi Tinh Dao Hướng Phi vừa xuất thủ, bảy tám tên hắc y nhân tứ phía nhảy bổ vào, tay vung đao kiếm, nhất tề bổ xuống địch nhân.

Bọn này thân thủ đều không phải tầm thường, ánh binh khí lóe lên cùng kinh phong xé không trung nghe thật kinh tâm.

Lục Ngọc Lão Nhân ngỡ rằng đối phương không dám động thủ với mình, vừa nghe Hưởng Phi quát sau lưng lại nghe bọn hán tử bổ tới, mặt liền nổi sát cơ quát vang như sấm:

- Lão phu thịt hết các ngươi!

Lời vừa dứt, thân ảnh chợt chùng thấp xuống, tay vung Lục ngọc trượng quét ra.

Lập tức vang lên những tiếng rú thảm thiết, tiếng xương gãy răng rắc và tiếng thây người ngã xuống bình bịch nghe thật kinh tâm động phách.

Chỉ trong chớp mắt đã có bốn người ngã gục trong vũng máu, trong đó hai tên bị Lục Ngọc trượng đánh nát như, hai tên khác trúng phi đao của Hưởng Phi cắm vào ngực lút tận chuôi.

Hàn Tùng Linh thấy vậy kinh hãi nghĩ thầm:

- Chẳng trách nào lão ta ngông cuồng như thế, trượng pháp quả là kinh nhân!

Lục Ngọc Lão Nhân lúc đó đã phát khùng, quét ánh mắt sung mãn sát cơ nhìn đối phương quát:

- Tối nay đừng tên nào hy vọng sống sót rời khỏi đám nham thạch này!

Quát xong lại vung Lục ngọc trượng lên...

Giữa lúc đó cách chừng mười trượng có tiếng người lạnh lùng nói:

- Vạn lão nhi tưởng rằng không ai trị được ngươi sao?

Lục Ngọc Lão Nhân nghe giọng nói đã nhận ra được đối phương là ai, mặt biến sắc hỏi:

- Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm lão nhi cũng tới đây sao?

Hàn Tùng Linh nghe nói Tam Tinh Chiếu Mệnh xuất hiện, trong lòng không khỏi rúng động nhìn lên.

Cách Lục Ngọc Lão Nhân chùng bảy tám trượng bước ra hai tên hán tử chừng ba mươi tuổi bận cẩm y, tiếp theo tới một lão nhân tuổi độ thất tuần, tóc bạc như mây, râu dài tới ngực, mình mặc cẩm bào thêu kim tuyến, ngực áo thêu hình ba ngôi sao.

Sau lưng lão nhân này còn có hai tên hán tử mặc cẩm y nữa.

Hàn Tùng Linh không cần đoán cũng biết cấm bào lão nhân là Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần, đại Bang Chủ Tam Tinh Bang.

Chờ năm người này tới gần, Vạn Sinh Thái nhìn bạch phát lão nhân cười khùng khục nói:

- Thảm huynh lúc này có tiền hô hậu ủng giống như một bậc vương hầu, lão phu vô cùng khâm phục.

Bạch phát lão nhân đáp:

- Vạn huynh khéo cười! Huynh đệ chỉ là một tên võ phu, đâu dám sánh với Vạn huynh nhân văn dã hạc, sống như một bậc tiên nhân.

- Quá khen! Thảm huynh hôm nay tới đây nhất định có công chuyện rất trọng đại.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần trả lời ngay:

- Huynh đệ tới đây tìm Hàn Tùng Linh.

Lục Ngọc Lão Nhân cười hắc hắc nói:

- Như vậy là chúng ta có cùng mục đích rồi.

Giọng của Tam Tinh Chiếu Mệnh chợt trở nên lạnh lùng:

- Thế mà huynh đệ cho rằng Vạn huynh tới đây là vì bốn bang!

Lục Ngọc Lão Nhân thấy rằng khó làm cho tình hình bớt căng thẳng theo ý mình, đành chấp nhận hiện thực, chỉ xuống mấy tử thi hỏi:

- Ý Thảm huynh nói mấy tên này?

Tam Tinh Chiếu Mệnh gật đầu đáp:

- Không sai! Thảm Điện Thần được tín nhiệm đề cử làm bang chủ Tam Tinh Bang, chẳng lẽ việc đó Vạn huynh còn chưa biết?

Lục Ngọc Lão Nhân đáp:

- Tam Tinh Bang uy danh vang lừng khắp Quan ngoại, lão phu sao không biết? Hơn nữa Vạn mỗ đã có lời cung hỷ...

Tam Tinh Chiếu Mệnh ngắt lời:

- Vạn huynh giải thích thế nào về việc hạ độc thủ với bốn người này? Chẳng lẽ chúng có hành động vô lễ với huynh?

Lục Ngọc Lão Nhân hất hàm chỉ sang Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đào Hưởng Phi nói:

- Vì sao Thẩm huynh không hỏi hai tên Đường chủ của mình xem chúng giải thích thế nào?

Tam Tinh Chiếu Mệnh đã đoán biết nguyên do, chỉ sang tên hán tử bị giết đầu tiên hỏi:

- Còn người kia thì sao? Chẳng lẽ một mình hắn cũng dám mạo phạm đến Vạn huynh?

Lục Ngọc Lão Nhân hàm hồ đáp:

- Có thể coi là như vậy?

Hàn Tùng Linh đang ẩn thân trên mỏm đá cách đó bốn năm trượng chợt thấy sau cốc khẩu có mười mấy nhân ảnh đang lướt tới, nghĩ thầm:

- Không biết bọn này là ai? Tình hình sắp tới sẽ còn náo nhiệt hơn. Mình phải tìm chỗ kín đáo hơn mới được.

Bấy giờ ở hiện trường, hình như Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần thấy lời giải thích của đối phương về cái chết của tên thuộc hạ chưa được thỏa đáng, tiếp tục chất vấn:

- Vạn huynh nói thế làm huynh đệ thấy rất khó tin.

Lục Ngọc Lão Nhân “hừ” một tiếng nói:

- Vậy theo Thẩm bang chủ thì nên nói thế nào?

- Đương nhiên nếu không có lý do chính đáng, Vạn huynh phải chịu trách nhiệm về hành động của mình. Trên cương vị là bang chủ, cho dù huynh đệ có cảm tình với Vạn huynh bao nhiêu cũng không thể làm ngơ chuyện này được.

Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái cười hắc hắc nói:

- Thẩm bang chủ! Tuy biết thế lực của Tam Tinh Bang lừng danh Quan ngoại, ngay lúc này tại trường cũng không ít người, nhưng Vạn mỗ không phải là người yếu bóng vía. Các vị muốn thế nào cứ cho biết, chỉ cần xong việc hôm nay, Vạn Sinh Thái này sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thôi được, hôm nay chúng ta có việc khác quan trọng hơn, chuyện này hãy tạm gác lại lúc khác sẽ giải quyết.

Lão dừng một chút rồi chợt hỏi:

- Vừa rồi Vạn huynh đã từng động thủ với Hàn Tùng Linh, đúng không?

Lục Ngọc Lão Nhân tức giận chỉ vào Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đào Hương Phi nói:

- Chỉ vì bọn vô tích sự này mà làm tên họ Hàn chạy mất...

Chính lúc ấy, chợt nghe trên dốc cách mười mấy trượng vang lên một tiếng rú thê thảm.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thấm Điện Thần vung tay ra lệnh:

- Mau đuổi theo truy tìm cho bằng được.

Nói xong dẫn đầu bọn thuộc hạ lao đi.

Lục Ngọc Lão Nhân dừng lại nghĩ thầm:

- Bây giờ mà tham gia truy đuổi cùng bọn này thì mình chẳng được lợi lộc gì, chi bằng tìm chỗ cao quan sát, nhất định chặn bắt được Hàn Tùng Linh.

Nghĩ đoạn phi thân lên một vách đá cao đứng lướt mắt nhìn xuống.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thấm Điện Thần lướt đi một mạch hơn 10 trượng, chợt nghe phía sau có tiếng la thảm, dừng lại hỏi:

- Chuyện gì thế?

Khôi Tinh Đào Hương Phi cúi người đáp:

- Chắc lại thêm một huynh đệ của chúng ta trúng độc thủ của hắn...

Tam Tinh Chiếu Mệnh nghiêng răng nói:

- Tiểu tử đó thật giảo hoạt!

Nói xong cùng thuộc hạ quay lại tìm kiếm một lúc lâu nhưng chỉ thấy một tên đệ tử vừa bị giết mà chẳng thấy tung tích Hàn Tùng Linh đâu cả.

Lão ra lệnh cho Kim Lưu Tinh và Hương Phi:

- Hai vị đường chủ cho tập hợp các đệ tử lại phối hợp lục soát thật kỹ trong đám nham thạch này, chỉ cần gặp tiểu tử đó là giết không cần nói nhiều!

Hai tên đường chủ lĩnh mệnh chạy đi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh lúc đó đã bắt đầu phát hỏa, nghiêng răng nói:

- Lão phu không tin người có thuật thăng thiên độn thổ!

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã thoát ra khỏi đám quái thạch, chặn trước một bọn hán tử bận khinh trang từ trên Bạch Vân Phong đi xuống.

Chàng nấp sau một phiến đá, nhặt một viên sỏi nhằm tên đi đầu thi triển công phu Đạn Chỉ Thần Công bắn vào mặt hắn.

Tên hán tử ôm mặt rú lên.

Trong lúc mấy tên phía sau đang ùn lại thì Hàn Tùng Linh vòng sang mé tả lao về hướng cốc khẩu.

Bấy giờ đã vào độ canh hai.

Hàn Tùng Linh tới cách cốc khẩu chừng 50 trượng thì dừng lại nghĩ thầm:

- Như vậy là trên bãi quái thạch lại sắp xảy ra một cuộc hỗn chiến. Xem chừng không chỉ có Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái, Tam Tinh Bang và bọn thuộc hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên truy tìm mình mà có thể còn nhiều bè đảng khác. Người ta nói rằng Âm Mộng Cốc Chủ không cho phép bất cứ nhân vật giang hồ nào tiến vào cách cốc khẩu năm mươi trượng, như vậy là mình được an toàn.

Chàng đang nghĩ thì chợt từ phía trước bên tả vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Lão phu biết mình mai phục ở đây nhất định sẽ đón được tiểu tử ngươi mà.

Tiếp đó phía bên hữu có tiếng người khác tiếp lời:

- Lão phu cũng nghĩ tương tự.

Hàn Tùng Linh lập tức nhận ra thanh âm người bên tả là Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần còn người bên hữu là Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái.

Tuy biết mình lâm vào cảnh không dễ đối phó nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Chàng biết đối phương chặn cho mình không lọt được xuống cốc, nếu mình tiến lên lúc này nhất định bị cả hai hợp lực đánh lui, liền lùi hai bước tạo thành thế chân vạc với hai tên ma đầu, hướng sang Tam Tinh Chiếu Mệnh nói:

- Tên họ Thảm! Ngươi nhiều lần lao tâm khổ tứ, hao binh tổn tướng không ít mà vẫn chưa chịu từ bỏ ảo vọng hay sao?

Tam Tinh Chiếu Mệnh chưa kịp đáp thì từ phía đối diện Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái đã cướp lời:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu nhắc lại điều kiện lúc ban đầu chỉ cần thanh kiếm mà thôi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh nhìn sang Lục Ngọc Lão Nhân nói:

- Vạn huynh, vậy là chúng ta thỏa thuận được với nhau rồi.

Lục Ngọc Lão Nhân hỏi:

- Ý Thắm huynh là...

- Huynh đệ chỉ cần tính mạng của Hàn Tùng Linh thôi.

Lục Ngọc Lão Nhân cười hô hô nói:

- Thắm huynh có thể nói rõ hơn được không?

Tam Tinh Chiếu Mệnh nghiêng răng nói thắm:

- Lão quái vật này thật giảo hoạt vô tỉ! Nhưng trong tình cảnh này đành hợp tác với hắn rồi sẽ giải quyết hậu quả sau...

Nghĩ đoạn làm ra vẻ hào phóng nói:

- Sau khi đắc thủ, Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm sẽ là của Vạn huynh.

Lục Ngọc Lão Nhân cười hắc hắc nói:

- Cái đó là lẽ đương nhiên, chỉ là lão phu cần nghe ý kiến của vị tiểu huynh đệ xem thế nào mới quyết định.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Vạn Sinh Thái, người muốn biết giá trị đích thực của thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đúng không?

Lục Ngọc Lão Nhân ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm còn có giá trị phi thường nào khác?

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thắm Điện Thần chen lời:

- Vạn lão nhi! Giá trị đích thực của Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm không chỉ là thần binh lợi khí thời thượng cổ mà chủ yếu bản thân nó là một loại tín vật tối cao, người nào có nó trong tay thì có thể vượt qua sinh tử quan.

Câu nói đó chẳng những Hàn Tùng Linh phải kinh tâm mà đến cả Lục Ngọc Lão Nhân cũng chấn động.

Thực ra chẳng phải Vạn lão quái vật không biết bí mật này mà lão chỉ giả bộ ngây ngô thế thôi.

Nay nghe Thắm Điện Thần nói thế, lão cười khùng khục hỏi:

- Thấm lão nhi! Ta biết ai nói cho người nghe bí mật đó rồi. Người phụng mệnh người đó tới đây ngăn cản không cho Hàn Tùng Linh tiến vào Âm Mộng Cốc, đúng không?

Tam Tinh Chiếu Mệnh bị vạch trần, tuy trong lòng muốn ăn tươi nuốt sống Vạn Sinh Thái nhưng cố nhịn nói:

- Huynh đệ hy vọng Vạn huynh hợp tác với bản bang.

Lục Ngọc Lão Nhân trầm ngâm suy nghĩ chưa vội trả lời.

Tam Tinh Chiếu Mệnh tỏ ra, chờ một lúc lại lên tiếng hỏi:

- Vạn huynh thấy thế nào?

Lục Ngọc Lão Nhân đáp:

- Với thế lực của Tam Tinh Bang, nhất là danh vọng vị phía Thấm huynh tới đây, lão phu đâu dám cự tuyệt!

Tam Tinh Chiếu Mệnh gật đầu nói:

- Huynh đệ xin đa tạ trước!

Với võ công và uy danh của Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái trong chốn giang hồ mà cũng phải hạ mình trước Tam Tinh Chiếu Mệnh Thấm Điện Thần, điều đó làm Hàn Tùng Linh cảm thấy bất ngờ.

Chàng trầm nghĩ:

- Không biết kẻ đứng đằng sau Tam Tinh Bang là ai mà Vạn Sinh Thái phải khiếp sợ như thế? Xem ra sau này mình sẽ còn gặp không ít khó khăn...

Nghĩ đoạn “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người ta nói ngư tử tam ngư mã tử tam mã quả thật không sai! Cho dù các người kết thành hồ quần cầu đảng cũng không làm gì được thiếu gia đâu.

Lục Ngọc Lão Nhân phát nộ gào lên:

- Tiểu bối! Lão phu hôm nay phải giáo huấn hạng mục vô tôn trưởng không biết trời cao đất dày người!

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Hạng cướp đường như người mà xứng là tôn trưởng của ai chứ?

Lục Ngọc Lão Nhân nhìn sang Tam Tinh Chiếu Mệnh nói:

- Thấm huynh! Chúng ta còn chờ gì nữa?

Tam Tinh Chiếu Mệnh cười nói:

- Vạn huynh! Cần gì cả hai chúng ta cùng xuất thủ?

Lục Ngọc Lão Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Ý Thẩm huynh là...

Tam Tinh Chiếu Mệnh ngắt lời:

- Ý huynh đệ là một người giao chiến với tiểu tử này, một người sẽ đứng ra giám sát, như thế sẽ an toàn hơn.

Lục Ngọc Lão Nhân hỏi:

- Vậy ai sẽ xuất thủ?

Tam Tinh Chiếu Mệnh cười đáp:

- Chẳng phải Vạn huynh vừa nói rằng cần giáo huấn tên tiểu bối vô tri đó một trận hay sao?

Lục Ngọc Lão Nhân nghe nói vậy lòng đầy căm tức nhưng không biết thoái thác cách nào đành gượng cười nói:

- Hô hô! Cái đó chính hợp ý lão phu.

Dứt lời cầm Lục ngọc trượng tiến ra.

Tam Tinh Chiếu Mệnh nói:

- Vạn huynh! Thẩm Điện Thần đứng giám sát ở đây, đảm bảo hẳn không chạy thoát đâu.

Lục Ngọc Lão Nhân nén giận đáp:

- Vậy là lão phu yên tâm rồi.

Lão tiến lên cách Hàn Tùng Linh tám thước thì dừng lại nói:

- Tiểu tử phát chiêu đi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Liệu ngươi có đối phó nổi không?

Lục Ngọc Lão Nhân bị chọc giận không sao kiềm chế nổi liền vung Lục Ngọc trượng bổ xuống.

Hàn Tùng Linh dùng bảo kiếm còn nguyên trong vỏ đưa lên đỡ.

Lục Ngọc Lão Nhân thấy vậy cả mừng, vội gia thâm ba thành công lực quyết đánh bật bảo vật mình đang ao ước ra khỏi tay đối phương, bụng chắc mẩm chỉ một chiêu là hoàn thành tâm nguyện.

Nào ngờ sau tiếng nổ rền như sét, cây Lục ngọc trượng bị đánh bật đi, trái lại Hàn Tùng Linh vẫn cầm chắc thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trong tay không hề suy sụp.

Kết quả đó chẳng những hoàn toàn trái với tưởng tượng của Lục Ngọc Lão Nhân mà Tam Tinh Chiếu Mệnh thấy vậy cũng chấn động tâm thần.

Sau mấy lần sai thuộc hạ truy sát Hàn Tùng Linh không thành, lão cũng biết đối phương lợi hại nên mới đích thân đến đây, nhưng không ngờ công lực của thiếu niên này lại cao không kém gì Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái.

Sau khi đánh lùi đối phương, Hàn Tùng Linh tiến lên một bước, bất thần quay ngược thanh kiếm điểm hai dải tua màu hồng thẳng tới ngực Lục Ngọc Lão Nhân.

Lão quái vừa thấy chuôi kiếm hướng tới mình lập tức nẩy lòng tham, theo bản năng vội đưa tay trái ra định chộp lấy, nào ngờ vừa duỗi tay ra liền bị tua kiếm điểm trúng, đau nhói lên nhảy lùi mấy trượng, máu từ lòng bàn tay tóe ra.

Hàn Tùng Linh lướt tới như tia chớp phóng ra một cước trúng ngay đùi Vạn Sinh Thái làm lão bắn xa bảy tám thước ngã nhào xuống lăn đi mấy vòng.

Lòng đầy phẫn hận, lão chồm dậy nghiến răng nén đau, mắt đỏ ngầu nhìn Hàn Tùng Linh rít lên:

- Tiểu bối! Vừa rồi lão phu sơ suất để bị người lừa...

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần đứng cách ba trượng, thấy người Vạn Sinh Thái bám đầy tuyết, bàn tay đầy máu me, bụng muốn cười nhưng không sao cười được nghĩ thầm:

- Chỉ sợ Vạn lão quái không duy trì được lâu, muốn giết được tiểu tử này không phải là chuyện dễ.

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Hàn mỗ hi vọng lần này sẽ không sơ suất nữa, và báo trước sẽ dùng kiếm đấu với người...

Vạn Sinh Thái không để chàng nói hết, quát lên:

- Tiếp chiêu.

Lời chưa dứt ngọc trượng đã bổ xuống, phát liền bốn năm chiêu, công thế uy mãnh hơn trước gấp bội.

Giống như thú dữ bị thương, Vạn Sinh Thái xuất chiêu vong mạng, chỉ công không thủ, mỗi chiêu đánh ra đều dốc toàn lực, không tiếc hạ sát thủ, chỉ một mục đích duy nhất là rửa nỗi nhục vừa rồi và đoạt lấy Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm càng nhanh càng tốt.

Hàn Tùng Linh thi triển bộ pháp lướt người giữa màn trượng ảnh tránh chiêu, bất thần hú dài một tiếng nháy vút lên không, từ trên cao một trượng chúc đầu xuống, chỉ nghe soạt một tiếng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đã rút khỏi vỏ điểm xuống hai vai địch thủ.

Lục Ngọc Lão Nhân vừa lóa mắt bởi ánh hàn quang của thanh bảo kiếm vừa bị chiêu kiếm thần tốc uy hiếp vội lùi lại chống đỡ.

Chỉ sau vài chiêu, Hàn Tùng Linh hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Thực ra Vạn Sinh Thái biết công lực của mình không cao hơn đối thủ, hơn nữa vừa mới bị thương, chỉ lợi dụng thời cơ Hàn Tùng Linh chưa kịp rút binh khí đối địch dốc toàn lực tấn công, quyết không để đối phương có thời cơ rút kiếm may ra đắc thủ một chiêu giải quyết tình hình.

Bây giờ thấy Hàn Tùng Linh đã phát kiếm, mọi hi vọng tiêu tan, lão đành lui về thủ thế, thầm mong Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần sớm xuất thủ tương trợ.

Lúc này lại thêm mấy nhân ảnh lướt tới hiện trường.

Đầu tiên là Kim lưu Tinh đến bên Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần cúi mình nói:

- Khỏi bầm bang chủ, bọn thuộc hạ bị hấn lừa..

Tam Tinh Chiếu Mệnh trầm giọng nói:

- Còn may là như thế. Nếu các người gặp phải Hàn Tùng Linh thì chỉ e bây giờ nửa mạng cũng không còn.

Người xuất hiện tiếp theo là Khôi Tinh Đao Hưởng Phi.

Tên này chưa giao thủ với Hàn Tùng Linh, hung hăng nói:

- Hấn chẳng qua chỉ là một hài tử chưa ráo máu đầu, bốn tọa tự tin thu thập được!

Tam Tinh Chiếu Mệnh trừng mắt nói:

- Người lùi lại nhìn cho rõ rồi hãy nói!

Hương Phi thấy hai người đánh nhau trong bóng đêm nhập nhoạng, còn chưa nhận ra ai, nhíu mày hỏi:

- Bang chủ, người giao chiến với Hàn Tùng Linh là ai thế?

Tam Tinh Chiếu Mệnh lạnh lùng đáp:

- Vạn Sinh Thái!

Kim Lưu Tinh nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ Lục Ngọc Lão Nhân mà không thắng được hắn?

Lão bang chủ đáp:

- Hắn đã bị thương!

Hương Phi tỏ ra cao hứng:

- Nếu vậy chúng ta đỡ mất công hạ thủ...

Tam Tinh Chiếu Mệnh ngắt lời:

- Người bị thương là Vạn Sinh Thái!

Cả hai tên đường chủ nghe nói vậy đều giật mình chấn động.

Lúc đó có thêm bốn tên khác chạy đến gồm hai tên bạn cầm y và hai tên bạn hắc y.

Tam Tinh Chiếu Mệnh nhìn chúng hỏi:

- Những người khác đâu cả? Chẳng lẽ chỉ còn lại bấy nhiêu người thôi sao?

Kim Lưu Tinh và Hương Phi cùng cúi đầu đáp:

- Vâng! Trời tối không thấy rõ, đến khi phát hiện thì đã muộn.

- Đối phương là ai?

Khôi Tinh Dao Hương Phi ngẩng lên nói:

- Người của Triệu Tông Nguyên.

Tam Tinh Chiếu Mệnh hỏi tiếp:

- Tổn thất thế nào?

- Chết bốn tên và một số bị thương.

- Chúng đâu?

- Bẩm, đã rút lui cả rồi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh nghiêng răng nói:

- Xua hổ cắn sói, mưu kế của Hàn Tùng Linh thật ác độc!

Kim Lưu Tinh tiếp lời:

- Mà Triệu Tông Nguyên cũng chẳng kém! Để chúng ta ở đây chịu trận với tên tiểu tử này...

Khôi Tinh Đao Hương Phi đề nghị:

- Bang chủ, Hàn Tùng Linh đã lợi hại như vậy, hay chúng ta cũng về đi? Việc phòng thủ Quan ngoại không chỉ là việc của Tam Tinh Bang chúng ta...

Tam Tinh Chiếu Mệnh chột danh giọng nói:

- Nhưng trên danh nghĩa thì đó là việc của chúng ta, biết chưa?

Kim Lưu Tinh rụt rè hỏi:

- Bang chủ, vậy bây giờ chúng ta hành động thế nào?

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần không đáp, chăm chú nhìn hai đối thủ.

Lúc đó Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái liên tục bị bức lùi, gần như không còn cơ hội hoàn thủ, xem tình thế không duy trì được lâu.

Tam Tinh Chiếu Mệnh mặt biến sắc, hất hàm ra lệnh:

- Vây lấy chúng!

Kim Lưu Tinh hỏi rõ thêm:

- Xin bang chủ cho biết chúng ta sẽ trợ giúp bên nào?

Đối với lão thì Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái cũng là kẻ thù vì lão quái này vừa rồi đã giết chết năm tên đệ tử Tam Tinh Bang, đương nhiên lão chưa biết bang chủ đã liên minh với Vạn Sinh Thái.

Tam Tinh Chiếu Mệnh đáp:

- Vạn Sinh Thái đã đứng về phía chúng ta. Việc cấp thiết là tiêu diệt Hàn Tùng Linh trước.

Nói xong rút kiếm ra lao vào đấu trường.

Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đao Hương Phi không dám chậm trễ, suất lĩnh bốn tên đệ tử lao theo.

Bảy người của Tam Tinh Bang, kể cả bang chủ Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần, trước sau nhảy vào đấu trường, cùng với Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái vây lấy Hàn Tùng Linh tám mặt, liên thủ hợp kích.

Cùng lúc đó từ dưới cốc khẩu xuất hiện bốn thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi bận tử y.

Chúng đứng quan sát cuộc đấu thêm một lúc thì có một hồng y thiếu nữ lớn tuổi hơn một chút từ trên vách đá nhảy xuống.

Người này vừa tới liền bảo:

- Các người hồi cung đi! Tối nay tâm tình công chúa không được tốt, vì thế đừng nói gì về việc xảy ra ngoài này để công chúa phiền lòng thêm.

Một người nói:

- Đại thư, bon tiểu muội sẽ bẩm báo với công chúa như thế nào?

Hồng y thiếu nữ đáp:

- Cứ bẩm là không phát hiện được gì cả.

- Đại thư, vừa rồi công chúa nghe ngoài này có âm thanh dị dạng mới sai chúng tôi ra xem xét, nếu theo lời đại thư vào bẩm báo không xảy ra chuyện gì, sau này biết chuyện ắt trị tội chúng tôi lừa dối, lúc đó làm thế nào?

Hồng y thiếu nữ nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu đáp:

- Người nói thế cũng phải...Có thể tối nay công chúa ra ngoài này tản bộ cũng nên. Thôi được, việc đó để ta phụ trách.

Một tên trong số bốn tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn 8 người đang vây đánh Hàn Tùng Linh ngập ngừng nói:

- Nhưng bọn kia lấy nhiều hiệp ít, chẳng lẽ chúng ta...

Hồng y thiếu nữ khoát tay nói:

- Mặc chúng! Chúng ta về đi.

Nói xong lướt nhanh xuống Âm Mộng Cốc.

Bốn tử y thiếu nữ ngập ngừng nhìn nhau một lúc rồi cùng quay người chạy theo đại thư.

Ngoài cốc khẩu Hàn Tùng Linh tuy bị tám cao thủ vây công, tuy khác hẳn với lúc một mình đấu với Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái nhưng không hề tỏ

ra lo lắng, có công có thủ, thân pháp cực kỳ linh diệu, chiêu thức vô cùng kì ảo, càng đánh càng dũng mãnh.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần nằm mộng cũng không ngờ hợp lực của tám người chẳng những không đánh ngã được Hàn Tùng Linh mà cũng không chiếm được chút ưu thế nào.

Bây giờ lão mới hiểu ra vì sao chủ nhân ở Trung Nguyên đặc biệt quan tâm đến thiếu niên vừa mới xuất đạo này như vậy.

Hàn Tùng Linh tuy uy mãnh như thiên binh thần tướng nhưng muốn thắng địch, thậm chí thoát khỏi vòng vây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Qua bốn năm mươi chiêu tuy đã có một tên đệ tử Tam Tinh Bang trúng kiếm ngã xuống, một tên khác bị thương nhưng người còn lại vẫn cố sức giữ chặt vòng vây.

Bốn tử y thiếu nữ vào cốc một lúc thì quay trở lại, sau đó tới hai hồng y thiếu nữ gồm vị “đại thụ” đi cùng với một thiếu nữ cũng rất xinh đẹp, cả y phục, dung mạo và dáng người đều giống nhau như hai giọt nước, nếu thiếu nữ mới xuất hiện lần đầu không có một vết son ở giữa mi tâm thì không sao phân biệt được.

Sau khi sáu thiếu nữ này xuất hiện không lâu thì từ trong cốc lại thêm một nhân ảnh màu trắng lướt ra.

Người này xuất hiện làm không gian bừng sáng.

Đó là một bạch y thiếu nữ chừng mười chín hai mươi tuổi.

Không phải vì cô ta bận y phục màu trắng khiến người ta lóa mắt mà chủ yếu vì thiếu nữ có dung nhan vô cùng diễm lệ với khuôn mặt vành vạnh như trăng rằm, làn da trắng ngần, đôi mắt trong xanh như nước hồ thu dưới đôi mày cong vút, cặp môi nhỏ hồng thắm như đóa anh đào, đôi má mịn màng điểm thêm hai lúm đồng tiền càng làm tăng sức quyến rũ...

Quả là cô ta được tạo vật quá ưu ái vì mọi đường nét trên người đều tuyệt mỹ.

Cô ta vừa xuất hiện, sáu thiếu nữ đến trước nhất tề quỳ xuống cung kính nói:

- Bọn đệ tử cung nghênh công chúa.

Cả sáu tên đều lộ vẻ bất an, dường như công chúa đến một cách bất ngờ nằm ngoài dự liệu của chúng.

Bạch y thiếu nữ khoát nhẹ bàn tay ngà ngọc, cất giọng trong như bạc nói:

- Các người không cần phải đa lễ! Đứng lên đi.

Sáu thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, ngập ngừng một lúc mới đứng dậy.

Rồi bước lên trước nhìn ra ngoài cốc khẩu, nhìn thấy ngay cuộc chiến, nhú mào tỏ vẻ bất ngờ rồi quay lại nhìn hồng y thiếu nữ với ánh mắt dò hỏi.

Hồng y thiếu nữ được xưng là “đại thụ” mặt tái đi, lại quỳ sụp xuống nói:

- Tỳ nữ to gan dám lừa dối công chúa, tội đáng chết.

Bạch Phong công chúa chột buông tiếng thở dài, cất giọng ôn hòa nói:

- Úc Lan! Ta biết vì sao người làm như thế. Trên mặt đất tuyết lạnh, hãy đứng lên đi.

Úc Lan cảm kích nói:

- Đa tạ công chúa khai ân!

Nói xong tham bái lần nữa mới đứng dậy.

Bạch Phong công chúa lại chăm chú nhìn vào đấu trường.

Lúc này bọn tám người vây công Hàn Tùng Linh đã có ba tên ngã xuống, Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần tuy thấy tình thế càng lúc càng bất lợi nhưng vẫn ra lệnh cho thuộc hạ liều chết vây công lấy đối phương, dường như chờ người đến tiếp viện.

Hàn Tùng Linh nhận ra ngay cười hỏi:

- Thẩm Điện Thần! Người hi vọng có người tới trợ lực sao? Ất là nhân vật đó rất lợi hại.

Bị đối phương nói rõ tâm cơ, Tam Tinh Chiếu Mệnh không đáp, công vào ba kiếm.

Hàn Tùng Linh đánh bật kiếm đối phương, lại nói:

- Ta nghĩ cao thủ ngoài Quan ngoại không ai đủ sức cứu được người đâu, nhất định nhân vật các hạ đang chờ từ Trung Nguyên đến, đúng không?

Chàng vừa nói xong từ hướng Bạch Vân Phong vang lên một tràng tiếng hú, một dài hai ngắn.

Tam Tinh Chiếu Mệnh vừa nghe dấu hiệu đó mặt lộ vẻ vui mừng, dốc lực xông vào công xuất ra ba chiêu rồi nhảy ra ngoài phát ra ba tiếng hú tương tự.

Hàn Tùng Linh biết mình suy đoán không sai, đoán rằng người vừa hú tấ không phải hạng tầm thường, nếu kéo dài cuộc đấu đối với mình sẽ gặp nhiều điều bất lợi.

Nghĩ thế, trong lòng liền nổi sát cơ, vung bảo kiếm lên quát:

- Nằm xuống!

Trong tiếng quát công xuất liền bảy kiếm.

Chàng vừa trở thân uy tình hình lập tức thay đổi.

Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái thấy kiếm thế quá lợi hại. quát lên:

- Lui nhanh!

Chưa dứt lời đã lao vào định giải cứu nhưng một là không đủ sức, hai là quá muộn.

Trong tiếng rú thảm vang động sơn cốc, ba nhân ảnh tiếp nhau ngã nhào xuống, trước tiên là tên cầm y hán tử bị chém bay đầu, tiếp đó cả Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đao Hướng Phi đều bị đâm trúng ngực, tay buông binh khí lăn ra ngoài vòng chiến.

Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái vừa vung Lục ngọc trượng định lao vào giải cứu, chưa kịp xuất thủ thì Hàn Tùng Linh đã sấn tới trước mặt đâm một kiếm trúng cánh tay trái.

Kể ra Lục Ngọc Lão Nhân lớn mạng, vừa mới bị thương thì Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần tới kịp công xuất mấy chiêu buộc Hàn Tùng Linh phải quay lại đối phó, nhờ thế mới thoát thân.

Hàn Tùng Linh chỉ kiếm vào lão bang chủ nói:

- Thảm Điện Thần! Đưa sao chiếu mệnh ra đi! Thiếu gia cần xem vật đó có đủ sức cứu được người khỏi chết hay không?

Tam Tinh Chiếu Mệnh không đáp, nhìn cánh tay áo của Lục Ngọc Lão Nhân bị rách một lỗ lòi cả vết thương dài tới bốn năm tấc nhưng không thấy máu, trầm giọng hỏi:

- Vạn huynh có sao không?

Lục Ngọc Lão Nhân đáp:

- Lão phu chẳng chết được đâu. Không ngờ Thảm huynh quan tâm đến ta như thế... Nhưng bây giờ điều đó chỉ vô ích mà thôi.

Giao chiến suốt mấy canh giờ chẳng những không có hy vọng gì đoạt được Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, trái lại hai lần bị thương suýt mất mạng, lão ta giờ đã nguội lòng nhụt chí, không còn ham muốn gì nữa, nói xong lùi lại.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần nhíu mày hỏi:

- Sao Vạn huynh lại nói thế?

Lục Ngọc Lão Nhân lạnh lùng đáp:

- Lão phu không cần Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm nữa.

Bấy giờ Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần mới hiểu ra tâm ý của đối phương, cười nhạt nói:

- Vạn Sinh Thái! Vấn đề lúc này không phải là người muốn có bảo vật đó hay không. Cần phải nhận thức rõ tình hình và nghĩa vụ của mình.

Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái nhíu mày nhìn đối phương, chột cười to nói:

- Hô hô hô... Thẩm bang chủ! Người định dùng mấy bức họa về Tam Phật Đài để uy hiếp lão phu sao?

Tam Tinh Chiếu Mệnh đáp:

- Có thể coi là như vậy!

Lục Ngọc Lão Nhân chột danh giọng nói:

- Thẩm Điện Thần! Nếu bây giờ người chết ở đây, vị tất đã có ai biết được điều gì vừa xảy ra.

Tam Tinh Chiếu Mệnh hừ một tiếng nói:

- Vạn Sinh Thái! Chẳng lẽ người tin có thể giết được ta?

Lục Ngọc Lão Nhân không đáp, nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Tiểu huynh đệ! Lão phu giúp người một tay nhập cốc.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Điều gì đã làm tôn giá thay đổi quyết định như thế?

Lục Ngọc Lão Nhân buông gọn hai tiếng:

- Sinh mệnh!

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Vì sao tôn giá không bỏ đi ngay bây giờ?

Lục Ngọc Lão Nhân trầm giọng hỏi:

- Đi đâu?

- Chẳng phải tôn giá vừa nói rằng mình cần bảo mệnh hay sao?

- Phải! Nhưng trước hết lão phu cần giết tên họ Thẩm này đã.

- Cái đó để sau này sẽ tính không được sao?

Lục Ngọc Lão Nhân đang lo kẻ chi viện cho Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần sắp đến nên rất sốt ruột, thấy Hàn Tùng Linh vẫn bình chân như vại thì vừa bực vừa lo, quát lên:

- Tiểu tử! Rốt cuộc ngươi có muốn để cho lão phu giúp một tay hay không?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Giúp tại hạ ư? Tôn giá cần xác định cho rõ là trong trường hợp này ai đang cần giúp đỡ đây?

Không chờ đối phương trả lời, chàng quay sang Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần nói:

- Thẩm bang chủ, Hàn mỗ nghĩ chúng ta nên bắt đầu thôi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh dỗi mắt lên hướng Bạch Vân Phong rồi mới trả lời:

- Đừng nhầm tưởng lão phu sợ ngươi.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Dù ngươi có sợ bao nhiêu thì cũng không thay đổi được số phận của mình đâu!

Lục Ngọc Lão Nhân chột chen lời:

- Tiểu bằng hữu! Lúc này chúng ta cần hợp tác với nhau...

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Vạn Sinh Thái! Trước khi món nợ cũ giữa chúng ta được thanh toán sòng phẳng sẽ không có sự hợp tác nào cả.

Lục Ngọc Lão Nhân tức giận nói:

- Tiểu bối kia thật không biết điều. Chẳng lẽ ngươi muốn lão phu quỳ xuống khẩn cầu ngươi?

- Hàn mỗ nghĩ sẽ có một ngày như thế, chỉ là không phải lúc này.

Dứt lời lướt tới trước mặt Tam Tinh Chiếu Mệnh nói:

- Các hạ xuất thủ đi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh lập tức quát lên:

- Tiếp chiêu.

Vừa nói là xuất thủ ngay làm cho Lục Ngọc Lão Nhân đứng gần đó nhìn mà hoa cả mắt.

Những âm hưởng từ miệng của Thẩm Điện Thần phát ra còn chưa tắt thì ba luồng kiếm quang đã điểm tới yết hầu và hai bên ngực Hàn Tùng Linh.

Lực đạo mạnh, chiêu thức hiểm độc, động tác thần tốc, kiếp pháp luyện đến cảnh giới đó trong võ lâm rất hiếm thấy.

Hàn Tùng Linh thấy ngay chiêu đầu tiên đã hạ sát thủ cũng phải chấn kinh vội lùi ba bước.

Vừa lúc ấy nghe kinh phong rít lên sau lưng, chàng biết ngay Lục Ngọc Lão Nhân thừa cơ tập kích liền phi thân sang trái tránh chiêu.

Vì đã có đề phòng nên chàng không hoàn thủ, nhờ thế mới tránh được chiêu hợp công của hai tên ma đầu.

“Choang” một tiếng, cây Lục ngọc trượng và thanh bảo kiếm đánh vào nhau làm bùng lên một quang lửa, cả Tam Tinh Chiếu Mệnh và Lục Ngọc Lão Nhân đồng thu chiêu lùi lại.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hai vị tiếp tục đi, Hàn mỗ đi trước một bước.

Nói xong lao xuống cốc khẩu.

Lục Ngọc Lão Nhân ngẩn ra chốc lát rồi nhìn theo Hàn Tùng Linh quát:

- Mau đuổi theo!

Tam Tinh Chiếu Mệnh chỉ hừ một tiếng không đáp, cũng không truy kích.

Lục Ngọc Lão Nhân chưa biết nên làm gì, chợt thấy từ trên không đáp xuống một người, vừa đứng trầm ổn đã nhìn Tam Tinh Chiếu Mệnh hỏi cộc lốc:

- Người đâu?

Đó là một thanh niên võ sĩ chừng hăm bảy hăm tám tuổi, mình bận huyền y, tay cầm hộ thủ câu, mặt trắng mà thưa lại còn bôi phấn lòe loẹt nhìn rất quái dị.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần thấy thanh niên võ sĩ xuất hiện, hình như có phần bất ngờ thốt hỏi:

- Huyền Âm Đồng Tử?

Thanh niên võ sĩ lạnh lùng đáp:

- Chính là bổn toạ. Thảm bang chủ còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Tam Tinh Chiếu Mệnh chỉ sang Lục Ngọc Lão Nhân nói:

- Người này đã thả hấn đi mất rồi.

Huyền Âm Đồng Tử đưa mắt nhìn Lục Ngọc Lão Nhân hất hàm hỏi:

- Đúng vậy không?

Lục Ngọc Lão Nhân cũng biết Huyền Âm Đồng Tử là một trong bảy vị sứ giả dưới trướng Tam Phật Đài nhưng thấy hấn trẻ tuổi nên tỏ ý coi thường.

Tuy nhiên trong trường hợp này lão rơi vào thế bất lợi, mặt khác nể sợ nhân vật đứng sau lưng đối phương nên trước thái độ hách dịch của Huyền Âm Đồng Tử, lão bấm bụng nhịn nhục đáp:

- Lão phu vừa rồi trợ giúp Thảm bang chủ nhưng hấn vẫn chạy thoát.

Huyền Âm Đồng Tử nhíu mày hỏi:

- Người là ai?

- Lão phu là Vạn Sinh Thái.

Huyền Âm Đồng Tử “à” một tiếng thâm trầm nói:

- Tưởng ai, nguyên là Lục Ngọc Lão Nhân danh chấn quan ngoại...

Rồi chợt quay sang Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần hỏi:

- Thảm bang chủ bảo rằng Hàn Tùng Linh là do tên họ Vạn này thả đi ư?

Tam Tinh Chiếu Mệnh gật đầu:

- Chính thế!

Huyền Âm Đồng Tử quay sang Lục Ngọc Lão Nhân trầm giọng hỏi:

- Người biết Hàn Tùng Linh đối với chúng ta quan trọng thế nào không?

Lục Ngọc Lão Nhân tuy sợ Tam Phật Đài nhưng thấy Huyền Âm Đồng Tử vô lễ như thế nổi giận nói:

- Cái đó không liên quan gì đến lão phu.
- Nói vậy là người chán sống rồi.

Lục Ngọc Lão Nhân quát lên:

- Cuồng đồ tiếp chiêu!

Dứt lời vung Lục ngọc trượng bổ sang.

Bấy giờ song phương chỉ cách nhau bảy tám bước, Lục Ngọc Lão Nhân xuất chiêu bất ngờ, trượng thế mang uy lực vạn cân, định bụng một chiêu đánh chết Huyền Âm Đồng Tử rồi nhanh chóng kết liễu Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần đồ tội cho Hàn Tùng Linh là xong.

Nào ngờ vừa bổ trượng xuống thì không thấy đối phương đâu nữa, chợt sau lưng vang lên tiếng quát:

- Lão thất phu nộ mạng.

Đồng thời kinh phong ập tới.

Còn mau Lục Ngọc Lão Nhân phản ứng nhanh chồm sang phải tránh nên thoát chết, nhưng vai trái vẫn bị chưởng lực đánh trúng vỡ cả xương, bật lùi bảy tám bước, nhịn đau lao vút đi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần hỏi:

- Thiếu gia, đuổi theo hấn không?

Huyền Âm Đồng Tử xua tay đáp:

- Khỏi cần. Hấn không thoát khỏi quan ngoại này đâu. Bây giờ truy bắt Hàn Tùng Linh quan trọng hơn.

Tam Tinh Chiếu Mệnh lo ngại hỏi:

- Tiến vào Âm Mộng Cốc ư?
- Chẳng phải bang chủ nói hấn đã chạy vào Âm Mộng Cốc hay sao?
- Đúng thế, nhưng...

Huyền Âm Đồng Tử khinh khỉnh nói:

- Bang chủ e ngại Bạch Phong công chúa chứ gì?

Tam Tinh Chiếu Mệnh lúng túng đáp:

- Không...

Huyền Âm Đồng Tử cười nói:

- Vậy thì bang chủ cứ ở lại đây, một mình tại hạ vào cốc cũng được...

- o O o -